

hedder i § 1, fastsat i § 7 i Forordningen af 8de Januar 1810 og i § 2 i Plakaten af 17de Juni 1812. Det, som Loven af 19de Februar 1861 omhandler, er den saakaldte Smaaaredsel; men det er Noget, der er forskjelligt fra Smaaaredselstjenden. — I § 5 bebudes der en 4de Lov, som nemlig skal afgjøre, hvilke Embeder der skal henføres til en af de tre Klasser. At en saadan Lov maa udfomme, er ganske klart, og derimod har jeg Intet at indvende; men det vil formentlig ikke være et Dieblisks Sag at faae en saadan Lov ud, og den foreliggende Lov vil være aldeles uanvendelig, før den anden Lov er udfkommen. Det vil formentlig allerede af den Grund ikke kunne gaa an, at den foreliggende Lov, saaledes som § 20 bestemmer, træder i Kraft den 1ste April 1875. — Den sidste af disse Love bebudes i Slutningsstykket af § 7, og den skal fastsætte Husleiegodtgjørelse og Kjørselsgodtgjørelse for Kjøbstadpræsterne. Saavidt jeg forstaaer, er det Meningen, at der for hvert Kald, som bliver ledigt, skal gives en Lov, og i saa Fald er det ikke en enkelt Lov, der bebudes, men en lang Række af nye Love. Maaſte man dog kunde slaa de Kald sammen, som maatte blive ledige i Løbet af et Aar, ligesom vi have gjort med Pensyn til Kontorholdslovene, saaledes at vi i ethvert Fald kun fik een ny Lov for hvert Aar. — Lønningernes Størrelse, som omhandles i § 5, skal jeg ikke komme ind paa, og jeg venter selvfølgelig heller ikke, at det ærede Flertal nu for Tiden skulde ville foreslaa Ændringer deri. Jeg skal kun bemærke, at jeg for mit Vedkommende lægger mere Vægt paa, at Antallet af de Embeder, der skulle op i første og anden Klasse, bliver større, end paa, at selve Sætterne forhøies. — Da Dsferbestemmelserne i dette Lovforslag ved tidligere Leiligheder ere bleve særdeles udførlig og grundig behandlede, skal jeg ikke idag indlade mig derpaa, men kun bemærke, at jeg i saa Henseende ganske kan henholde mig til den Udtalelse, der ifjor fremkom fra det ærede Medlem for Ribe Amts 4de Valgkreds (Zermanſen) i den Udvalgsbetænkning, som da blev afgiven, idet jeg ligesom han maa kræve, at der gives Præsterne Tilladelse til at modtage saadanne Gaver, som frivillig ydes dem uden nogensomhelst Foranledning fra deres Side. Hvis de ærede Forslagsstillere lægge nogen Vægt paa Størrelsen af det Flertal, hvormed denne Sag ved den endelige Behandling vil blive sendt over til det andet Thing, vil jeg meget anbefale, at man omdrøjer denne Paragraf i den af mig nævnte Retning. Endelig vil det vist nok være nødvendigt, at det ærede Udvalg omskriver alle Lønningerne i den nye Mønt; thi ellers kom man ligesom i Strid med den nye Møntlov, som vi dog skulle være de Første til at rette os efter.

Sjæer: Jeg skal ikke idag komme ind paa

vidtløstige Forhandlinger af denne Sag. Dels er den jo en gammel Bekjendt, dels vare Forhandlingerne igaar af en saa omfattende Natur, at de godt kunne omfatte dette Lovforslag med. Men jeg skylder at rette en Udtalelse af mig igaar, som jeg tilstaaer, at Thinget er berettiget til at betragte som møntet paa det idag behandlede Lovforslag; dette er imidlertid ikke Tilfældet. Naar jeg igaar sagde, at begge Forslagene vare for mig lige gode, og at jeg ikke ønskede noget af dem, saa sigtede jeg dermed til Regjerings Forslag og til den Dverſigt, som Udvalgets Ordfører gav over, hvad Udvalgets Flertal havde tilbudt den ærede Minister, forudsat at han vilde være gaaet ind paa det, altsaa en Forhøielse af Lønningerne og en Stykken op i Klasserne, hvorved den hele Sag vilde forbyres meget betydelig. Det var dette, jeg sigtede til, og ikke til det Forslag, der nu er under Behandling, thi det har jeg i sin Tid som Medlem af Udvalget været med til at underskrive, og jeg kan selvfølgelig, hvis den ærede Minister vil gaa ind derpaa, ikke have Noget imod, at vi faae en Lov ud i denne Form. Maaſte jeg maa gjøre den Bemærkning, at naar jeg i sin Tid som Medlem af Udvalget er gaaet med til at underskrive en saadan Betænkning, kan jeg trostigt sige, at jeg den Gang gjorde det for at vise saa megen Beredvillighed til Smøbekommen som mulig, uden derfor at erkjende, at det ikke skulde være en lovlig høj Løn, Præsterne derved vilde faae. Jeg gjorde det for om mulig at faae en Ende paa denne Sag; men det har desværre vist sig Aar efter andet, at det ikke har hjulpet, og trods det, at vi have hørt af den ærede Ordfører, at der har været gjort betydelig yderligere Tilbud til den ærede Minister, har han ikke været at formaa til at gaa ind derpaa. — Jeg skal ikke atter komme tilbage til disse Forhandlinger, men det maatte maaſte ved samme Leilighed være mig tilladt at gjøre en Bemærkning til det ærede Medlem for Ribe enhavns 7de Valgkreds (Casse). Lige overfor den meget alvorlige Maade, hvorpaa han tilbageviste, eller om man vil, tilretteviste, hvad jeg havde sagt imod ham, maa jeg udtale, at Grunden, hvorfor jeg ikke tog Ordet igaar, var den, at jeg tænkte, at jeg muligvis havde kunnet gjøre ham Arret, og jeg vilde derfor have ventet, til Rigsdagstidenden forelaa. Dette er imidlertid endnu ikke Tilfældet, og da den sandsynligvis ikke vil komme til at foreligge i de nærmest følgende Dage, saa at man forinden vil være kommen bort fra disse Forhandlinger, og jeg altsaa derved vil være affaaen fra at give ham Svar, har jeg søgt paa anden Maade at komme til Kundskab om, hvorvidt jeg har gjort mig fortjent til den alvorlige Raatale, som det ærede Medlem fremførte mod mig. Jeg har da baade fra min ærede Nabo (H. Nielsen) og den ærede Ordfører faaet beſtyrket, at jeg ikke har gjort mig skyldig i en saa stor Forvanskning af hans Tale, som det lod